

Arrest

nr. 87 728 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 22 september 2010 een eerste asielaanvraag in die resulteert in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011 waarbij wordt geweigerd verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep dat verzoekers instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteert in het arrest 75 931 van 28 februari 2012 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 28 maart 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van eerste verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. T. geboren te Killinochchi, op (in) 28.02.1964

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.03.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 22.09.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België hem echter op 28.11.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 29.12.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 02.03.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 28.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn schoonmoeder vernomen heeft dat de politie en het leger nog steeds op zoek zijn naar hem; betrokkene hierbij een kopie van twee brieven van 'Member of Parliament naar voren brengt, alsook een kopie van een brief van 'Justice of Peace', en een kopie van een arrestatiebevel op zijn naam; betrokkene tevens in het bezit is van de overlijdensakte van zijn broer A. A., alsook van de envelop waarin hij dit document zou ontvangen hebben; betrokkene met deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven kracht wil bijzetten; voor wat betreft de fotokopieën die betrokkene naar voren brengt dient gesteld te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; voor wat betreft de overlijdensakte van de broer van betrokkene kan gesteld worden dat uit dit document nergens blijkt dat betrokkene persoonlijk enig gevaar zou lopen indien hij zou terugkeren naar Sri Lanka; er bovendien reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen enkel geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid, voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene, ondermijnt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen....”

Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T.R. geboren te Mannar, op (in) 13.03.1969

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.03.2012 (2)

Overwegende dat

Betrokkene op 22.09.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België haar echter op 28.11.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 29.12.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 02.03.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 28.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat ze van haar moeder zou vernomen hebben dat de politie en het leger nog steeds op zoek zijn naar haar echtgenoot, dhr. A. T.; hierbij dient opgemerkt te worden dat ook in het dossier van dhr. A. T. eveneens op 03.04.2012 een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) voor wat betreft zijn tweede asielaanvraag; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag in het bezit is van een kopie van een 'Interim Certificate'; betrokkene aan de hand van dit document wil aantonen dat ze gestudeerd heeft aan het 'Government Teachers College'; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reël risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan twee maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar (...) (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de asielaanvraag van verzoekers d.d. 28.03.2012 niet in overweging kan genomen worden.

De reden is de volgende:

Betrokkene op 28.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn schoonmoeder vernomen heeft dat de politie en het leger nog steeds op zoek zijn naar hem;

betrokkene hierbij een kopie van twee brieven van Member of Parliament naar boven brengt, alsook een kopie van een brief van Justice of Palace, en een kopie van een arrestatiebevel op zijn naam, betrokkene tevens in het bezit is van de overlijdensakte van zijn broer A.A., alsook van de envelop waarin hij dit document ontvangen zou hebben; betrokkene met deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven kracht wil bijzetten, voor wat betreft de fotokopieën die betrokkene naar voren brengt dient gesteld te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; voor wat betreft de overlijdensakte van de broer van betrokkene kan gesteld worden dat uit dit document nergens uit blijkt dat betrokkene persoonlijk enig gevaar zou lopen indien hij zou terugkeren naar Sri Lanka; er bovendien reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen enkel geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene, deze vaststelling, tevens de geloofwaardigheid voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnt, betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de asielaanvraag van verzoekers onterecht niet in overweging werd genomen en dit omwille van volgende redenen.

Immers verzoekers hebben inderdaad een eerste maal asiel gevraagd in 2010.

Na zijn afwijzing vroegen verzoekers nog documenten op in Sri Lanka om aan te tonen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat verzoekers geen andere keuze hadden dan een tweede asielaanvraag in te dienen!

Dat verzoekers thans nog steeds niet terug kunnen naar hun land van herkomst.

Zij kunnen onmogelijk in deze omstandigheden terugkeren. Dat zij verschillende documenten hebben neergelegd. Uit ALLE documenten blijkt dat het leven van verzoeker in gevaar is bij terugkeer naar Sri Lanka.

Dat er een arrestatiebevel is op zijn naam!! Dat verschillende parlementsleden bevestigden dat hij gezocht wordt en zijn leven in gevaar is bij terugkeer.

Doch stelt DVZ dat aangezien verzoekers deze feiten staven met kopieën dit niet in hun voordeel kan weerhouden worden daar de bewijswaarde van een kopie gering is.

Verzoeker wisten niet dat ze de documenten in origineel moesten neerleggen. Zij hebben kopieën neergelegd en de originelen bewaard. Zij zijn in het bezit van ALLE originelen en kunnen dit ook voorleggen op eerste vraag.

Bovendien hoewel DVZ stelt dat deze stukken kopieën zijn, waarvan originelen kunnen voorgelegd worden, kan er niet getwijfeld worden aan de inhoud.

Immers er is een arrestatiebevel op naam van verzoeker gevoegd, verschillende parlementsleden bevestigen dat hij niet kan terugkeren, dat de overlijdensakte van zijn broer wordt gevoegd.

Het feit dat zij fotokopieën hebben neergelegd doet niets af aan het feit dat indien zij terugkeren naar Sri Lanka artikel 3 van het EVRM zal geschonden te worden.

Bovendien werden er recentelijk verschillende rapporten gepubliceerd waaruit blijkt dat mensenrechten geschonden worden in Sri Lanka.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka, dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, strookt dit niet met de realiteit. Integendeel de situatie is verergerd.

Zelfs in de gebieden waar er niet gevochten werd, oa Jaffia, is de situatie verergerd. Hoe zal het dan zijn in de gebieden waar er wel gevochten werd.

Dat er na juli 2010 minstens nog 3 rapporten zijn gepubliceerd over Sri Lanka. (Op 31.03.2011 en op 18.07.2011 en 16.03.2012

Dat in het rapport (d.d. 18.07.2011) Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever, nog maar eens verduidelijkt wordt dat twee jaar na de oorlog de Tamils nog steeds onderdrukt worden.

Dat op de conclusie van het rapport als volgt luidt:

“(…).”

Dat het overduidelijk is dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen.

Dat uit het rapport van UNHCR d.d. 31.03.2011 duidelijk kan afgeleid worden dat de situatie niet verbeterd is. Integendeel dat de mensen nog steeds vervolgd worden en hun leven nog steeds in gevaar is.

Dat het rapport van het UNHCR , duidelijk is dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door het Sri Lankese leger op het vlak van mensenrechten.

Dat er niet getwijfeld werd in het rapport over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, verkracht, enz

6. Killing of civilians through suicide (...)

Dat de overheid mensen nog steeds vervolgd etc

using civilians as a human buffer

using military aqu4iment in the proximity of civilians

Forced recruitment of children

Killing civilians attempting to flee LTTE control

Dat in het rapport van 16.03.2012 het volgende wordt gesteld:

P13:

A series of killings, disappearances, violent robberies and physical assaults — some targeting known opponents of the government — rocked Jaffna in late 2010 and early 2011...

There also continue to be regular physical attacks on journalists, students, politicians and other politically active Tamils in the north, despite — some would say because of— the large military presence...

P14:

Other forms of political activity are also routinely disrupted by authorities in the north.

Public, including religious, commemorations for Tamil civilians killed in fighting have effectively been banned since the end of the war. On 27 November 2011, military and police reportedly attempted to restrict any commemoration of “Martyrs” or “Heroes Day”, the LTTE’s annual memorial for fallen fighters, across the north and east.

P15:

in Jaffna the police and army personnel detained and harassed 42 human rights and political activists travelling to the protest from the south.

P :35 : Conclusion

(...)

De toestand in Sri Lanka is thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend en dient uiterst voorzichtig beoordeeld te worden.

Zij kunnen onmogelijk terugkeren naar van Sri Lanka.

Er zijn in hoefde van verzoekers dan ook objectieve en subjectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Zij vrezen voornamelijk onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat verzoeker tamil is en gelinkt wordt aan de LTTE 1

Het Europees Hof heeft in de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk 8 achtergrond risico factoren opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risico vol is:

- 1) Etnische Tamil*
- 2) Asielaanvraag in een ander land*
- 3) Terugkeer uit (Londen)*
- 4) Wellicht te weinig ID informatie*
- 5) Banden met LTTE*
- 6) Actief lid zijn*
- 7) Voorgaande arrestaties*
- 8) Littekens*

Verzoeker heeft 6 van de 8 risico factoren.

Het volgende werd in het arrest gesteld:

(...)

Dat er verschillende bronnen zijn die melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord, gemarteld. Sommigen worden maanden vastgehouden.

Freedom From Torture heeft verschillende rapporten en artikels gepubliceerd waaruit blijkt Wat asielzoekers die terugkeren gefolterd en gemarteld worden.

Human Rights Watch has documented eight recent cases in which people forcibly returned to Sri Lanka have been subjected to torture, including refused asylum seekers removed from the UK on charter flights in 2011. Medical evidence supporting their claims has been obtained.

(...)

In het volgende artikel Fears for Torture (...), wordt het volgende gesteld:

(...)

Dat ook HUMAN RIGHTS WATCH verschillende artikels heeft gepubliceerd over asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Op 24.02.20 12 werd het volgende gepubliceerd@...)

Het volgende artikel werd op 25.10.2011 gepubliceerd door Asian Human Rights Commission

SRI LANKA: ‘Hundreds tortured’ in police custody

(...)

Dat zij dus wel degelijk vrezen voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Alles wijst naar de willekeur. De Sri Lankesen die in Colombo landen worden willekeurig gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE.

Dat ze verkracht worden, hun lichamen word verminkt, verbrand, ... en veel meer gruwelijke daden om toch maar toe te geven dat zij lid zijn van LTTE.

“The most notable finding of this report is that almost all of the victims whose cases were summarised were randomly selected by the police to be arrested and detained for a fabricated charge, “ the report said

Zij kunnen dus niet terugkeren aangezien hun leven in gevaar is bij terugkeer.

Dat zij dan ook niet kunnen terugkeren zonder werkelijk gevaar voor hun leven. Zij zijn uit Sri Lanka gevlucht. Het is voor betrokkenen onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor hun leven. Zij vrezen voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Immers het is juist bij landing dat ze gearresteerd worden en gemarteld worden!! In het artikel SRI LANKA MUST NOT TORTURE REJECTED ASYLUM SEEKERS wordt het volgende vermeld:

(...)

Amnesty International bevestigt hierbij eveneens dat ze gemarteld worden en mishandeld worden!!

Verzoekers hebben een enorme vrees dat zij bij terugkeer gedood zullen worden of minstens onmenselijk behandeld. Bovendien zijn zij 2 jaar afwezig geweest. Hen staat het zelfde lot te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoekers verblijven al meer dan 2 jaar in het buitenland. Bij hun terugkeer zullen er zeker gevolgen zijn omwille van de langdurige afwezigheid.

Gelet op het voorgaande is het voor verzoekers werkelijk onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

Immers de materiële motivering rust op de gronden van de beslissing. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn!

Dat de motieven van bestreden beslissing in feite en in rechte niet aanvaardbaar zijn!!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (Juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers helemaal niet inziet op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook me' dat lwn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers zich nog steeds steunen op hun initiële asielaanvraag maar dat er zich ondertussen wel nieuwe omstandigheden, feiten hebben ontwikkeld, die zij voordien niet hebben kunnen bijbrengen.

Dat zij dit pas vernomen hebben nadat zij met Sri Lanka contact hebben opgenomen om te zien wat er hen te wachten stond bij eventuele terugkeer.

Dat zij daarom vragen de huidige beslissing te willen vernietigen en het dossier te willen doorsturen naar het Commissariaat generaal."

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en wordt hier ter terechtzitting op gewezen door de voorzitter. De verzoekende partij stelt dat haar argumenten in het verzoekschrift hierdoor niet werden weerlegd. De verwerende partij verwijst naar de stukken van het administratief dossier.

2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht aanvoeren en van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag, met name dat eerste verzoeker slechts kopies neerlegt van de stukken die hij aanwendt en dat uit de voorgelegde overlijdensakte van diens broer niet blijkt dat eerste verzoeker persoonlijk enig gevaar loopt en dat door de asielinstanties voordien werd vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen. Voor wat de tweede verzoekende partij betreft wordt ook gesteld dat kopies geringe bewijswaarde hebben omdat ze niet op hun authenticiteit kunnen gecontroleerd worden en dat zij verwijst naar problemen van de eerste verzoeker wiens tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren de schending van materiële motiveringsplicht aan die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Verzoekers brachten ter gelegenheid van hun tweede asielaanvraag de volgende stukken bij:

- kopie van twee brieven van "member of Parliament",
- kopie brief van "Justice of Peace",
- overlijdensakte A.A., diens broer,
- kopie "Interim Certificate" van tweede verzoekende partij .

Uit het administratief dossier blijkt dat geen originelen werd neergelegd zodat de verwerende partij in alle redelijkheid kan oordelen dat dergelijke kopies niet in aanmerking komen om deze te beschouwen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De onwetendheid van verzoekers hierover doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin kan de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing er mee rekening houden dat verzoekers thans al dan niet beschikken over de originelen. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen voor de beoordeling van het beroep.

De overige motieven van de bestreden beslissingen worden door verzoekers niet weerlegd.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar diverse rapporten, waaruit zij deels citeren en naar verwijzen. Zij menen dat bij terugkeer naar Sri Lanka artikel 3 EVRM zal worden geschonden. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsman van verzoekers dat evenwel geen schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekers deze rapporten slechts ter sprake hebben gebracht in hun verzoekschrift tot nietigverklaring derwijze dat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten hierop niet hebben geantwoord. In hun verklaringen ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag beperken verzoekers zich tot het herhalen van hun voorgehouden asielrelaas afgelegd tijdens de eerste asielaanvraag. Hun voorgehouden problemen wijten zij aan de verdenking dat eerste verzoeker lid is van LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). De bestreden beslissingen verwijzen naar de voorgaande beslissingen van de asielinstanties. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als in beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben beklemtoond dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden en dat geen geloof kon gehecht worden aan de activiteiten van eerste verzoeker voor de LTTE. Deze vaststellingen zijn niet weerlegd door verzoekers.

De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissingen genomen zijn in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat verzoekers derhalve dienden aan te tonen dat zij nieuwe gegevens aanbrachten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft een arrest gewezen op 28 februari 2012 en amper een maand later dienden verzoekers een nieuwe asielaanvraag in. Zij dienen aan te tonen dat zij gegevens bijbrengen die minstens dateren van na het beraad over de eerste asielaanvraag hetzij na 7 februari 2012. Ten overvloede brengt dit met zich mee dat geen rekening kan worden gehouden met de rapporten van 31 maart 2011 en 18 juli 2011, te meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest 75 931 van 28 februari 2012 opmerkte over de geloofwaardigheid: "(...)De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoekers verklaringen inzake verschillende

essentiële elementen die de kern raken van het asielrelaas, zoals de informatie die hij gaf aan het parlamentslid dat hem hielp bij zijn vlucht, de ontvoering van L. waaraan hij zou hebben meegewerkt en de gewapende mannen die naar hem op zoek waren, komen immers vaag, evasief en tegenstrijdig voor, en kunnen dan ook geenszins overtuigen. Voor zover verzoeker als politiesergeant en veiligheidsagent van parlementsleden zich inliet met activiteiten voor de LTTE, zelfs meewerkte aan ontvoeringen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij duidelijke verklaringen aflegt over deze gebeurtenissen. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven.(...)” en over hun risicoprofiel: “Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aldus dient wederom te worden benadrukt dat het voorgehouden asielrelaas niet kan overtuigen en verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in Sri Lanka actief was voor de LTTE, laat staan hiervoor gevisieerd wordt door de autoriteiten en nood zou hebben aan internationale bescherming. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Waar verzoekers verwijzen naar een niet gedateerd arrest van het Europese Hof inzake EG/Verenigd Koninkrijk, wordt ten overvloede opgemerkt dat verzoekers niet aantonen onder zes van de acht risicofactoren te vallen, te meer geen geloof werd gehecht door de asielinstanties aan de banden met LTTE. Hoe dan ook hebben verzoekers deze problematiek niet voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en niets belet hen voor zover nieuwe gegevens al voorhanden zouden zijn een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Ook de verwijzing naar het rapport van Human Rights Watch is ter zake niet dienend nu verzoekers niet aantoonde banden te hebben met LTTE en de asielinstanties geen geloof hechten aan deze voorgehouden banden. Evenmin hebben zij aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissingen dat arrestatie en mishandeling voor zal komen omdat zij twee jaren in het buitenland verbleven. Een schending van artikel 3 EVRM, in de mate dat verzoekers dit al als onderdeel aanvoeren, kan niet weerhouden worden nu zij nalaten aan te tonen dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 hebben aangebracht. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekers dat zij niet de schending van artikel 3 EVRM aanvoert.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn. Noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de

opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN